Ч. 283 Второк 19 грудня 1900 (1 січня 1901). Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Голоси про ситуацию. — Цісарскі розпоряджения. — Чорна субота на европейских біржах. — Мирові переговори в Хіні.)

Хоч ще вибори до ради державної не покінчені, роздають ся вже тепер з ріжних сторін голоси про політичне положене, про становище політичних сторонництв, і про те, чи можлива буде робота в Раді державній. Між иншими подала в послідних днях ческа Politik такий голос з Відня. Она пише, що хоч Молодочехи ведуть завзяту і пристрастну боротьбу виборчу, однак їх управа думає про те пильно, щоби довести по скінченю виборів до спілки всіх послів ческо народного табору, а в тім змаганю піддержать еї щиро мужі довірия ческих консерватистів. З нагоди соймової сесиї відбували ся в Празї часто наради поміж провідниками молодоческого клюбу, ческої шляхти і ческих аґрарників і одноцушно всі висловлювали сей погляд, що ческа делеґация повинна в Раді державній згідно поступати, а для осягненя сеї цїли утворити спільний клюб, котрий би не лише числом голосів, але й карностю і одноцушностю показав свою силу і значінє правительству, противникам і колишним союзникам. Великий сумнїв, чи давна правиця зложить ся в давній формі. Бодай в перших починах сесиї се буде неможливо. З сего не випливає, щоби частини давної правицї не могли з собою стояти в якійсь звязи; вже „Союз сторонницїв правицї“ подбає про те, щоби удержати приязні відносини поміж частинами розвязаної правицї, а „Союз“ сей певно утворить ся з послів ческої шляхти, давного „Славяньского Союза“ і т. з. центра (клюб Трайінфельза). Утворенє більшости против або без Чехів просто неможливе, а ті, що коло такої роботи заходять ся, переконають ся небавом, що їх почини стоять в суперечности з інтересами держави, які они нїбито заступають. Головною задачею після Politik буде рішуче становище ческого клюбу супротив правительства.

Замітний також голос ческого посла Крамаржа, котрий недавно розмавляв з редактором Neues Wiener Journal про політичне положенє. Розмова почала ся з нагоди добутку галицких виборів. „Сей добуток є о стілько несподїванкою, що скріпив „Коло“. Галицкі вибори мають пеперечно важне політичне значінє. Знаменною появою є те, що Рутовский і Левицкий, прихильники союза „Кола“ з лївицею, щезли з видівнї. Тим способом виборці вказали напрям, в якім повинно іти „Коло“. Побіду польских людових сторонництв в 1897 треба тим пояснити, що се були нові сторонництва, а такі сторонництва вкриті плащиком радикалїзму, будять з початку все певні симпатиї. А позаяк сї сторонництва нїчого не зробили і зробити не могли, отже втратили свою популярність“.

Вчерашна Wiener Ztg. оголосила шість цїсарских розпоряджень, виданих на основі §.14, а именно: 1) Буджетову провізорию за I півріг 1901; 2) закон рахунковий за рік 1900; 3) продовженє обовязуючої сили закона з 1895 р. виданого для Триесту і Муджія, а дотикаючого увільненя від податків і належитостий; 4) таке саме продовженє закона з р. 1893 признаючого увільненя від податків торговельним кораблям; 5) в справі підмоги для державного фонда меліорацийного на р. 1901; 6) в справі підмоги з фондів державних для товариства пароходної плавби на Дунаю на р. 1901. — Провізорию буджетову видано длятого аж на пів року, бо до того часу нема надії аби парлямент ухвалив буджет. В провізориї признано правительству право затягнути в случаю потреби 50 міліонів корон довгу на покритє можливих видатків.

Послідна субота зле записала ся майже на всіх европейских біржах. Лихо пішло від льондоньскої біржи, де упали нагле гірничі папери австральскі, в наслідок чого збанкротувало 13 великих анґлійских банків. Ті банкротства відбили ся сильно передовсім на віденьскій а відтак на берлиньскій біржи, де сильно знизив ся курс паперів гірничих і зелїза. По всїх тих містах проявив ся великий застій в інтересах і гріш дуже подорожів.

Як доносять з Пекіну, кн. Чін і Лїгунчан вручали послам заграничних держав відповідь хіньского цїсаря, котрою цїсар заявив, що приймає їх письмо до відомости і поручає своїм повновластникам розпочати переговори і заключити мир. В часї переговорів союзні войска мають застановити всї неприятельскі кроки.

ДВОЄ САМОТНИХ.

(Париский скіц — К. Шірмахер).

(Конець).

Маляр стояв так якийсь час як би прикований зеленим чаром города і згадками своєї молодости, як би запаморочений горячим запахом акацій та утомлений горем і заведеними надіями; відтак положив ся таки зовсім на камінє. Рідко лиш хтось переходячий перешкаджав єму в его мріях та его задумі.

А він серед тихої ночи видів в дусї, як ті білі марморові женщини довкола ставу в городї сходили із своїх постаментів; як Блянка з Кастилїї, Марія Стуарт, Марґарета з Навари, твердими сукнями сували по ріни на стежках. Він видів королеву Марію з Медічі, що колись побудовала люксембурґский замок, як она розмавляла з своїм земляком і любимцем Кончінїм; видів, як она, Італїянка, плекала і дальше штуку відродженя в чужім краю, казала виставити велику фонтану, з німфами і богами, фонтану Медічі, над котрою тепер столїтні плятани творили віби баню, а около котрої тепер француска студенти і молодїж артистична ходять залюблені, сьпівають і дуріють.

Тепер, подумав він собі, хотїла би і тота хорошенька рококова панна, що маляреви Вато сипала цьвіти під ноги, злїзти також з постаменту та побалакати собі з тим малярем, бо они обоє, люди з 18 столїтя, ледви чи важились би приступити до тих поважних дам із середних віків та ренесансу, а до модних сьпіваків, що мали в Люксембурзї свої памятники, до Ганрі'го Мюржера і до Боделера, они би таки зовсім не мали відваги приступити; їх трохи простонародний, трохи за палкий, за разячий, корчевий і хоробливий спосіб люблення, не мав для тих обоє рококових людий нїякого значіня. Маляр сам, що правда, щось із того зазнав; єму здавало ся, як би він ще й нинї в зеленій тїни сеї парної лїтної ночи міг видїти ті постаті, чути ті легкі кроки, що его колись робили щасливим а відтак покинули. — Так то вже буває на сьвітї; остаточно остав ся чоловік самотним, мав по правдї лиш одного вірного приятеля, а то себе самого....

Коли він то так собі роздумував, зачув він десь далеко, але ще досить зблизька мявканє. Коти злазять ся, — подумав він собі — їм добре, бо они лїзуть помежи дручки решітки до зеленого раю, а ми люди мусимо тут сидїти.

Мявканє, — тоненьке, делїкатне, вишколене як найлїпше, чути було щораз близше; маляр, що умів знаменито єго удавати, зачав вабити зьвірятко, і незадовго попід темним галузем показала ся красна кіточка, червоно з пругами і цятками. Маляр аж засьміяв ся: Приносиш менї привіт моєї молодости, червона кіточко? — сказав він. — А може ти потомок тої моєї улюбленої червоної кіточки, котра колись так сумно закінчила? Може ти приходиш мене потїшити длятого, що я нинї не продав намальовану кітку? А може ти хочеш менї показати, що коли не люди, то бодай зьвірята щирі? З тебе красна кіточка, ходи до мене!

Кіточка, видко пещена, вилїзла маляреви на руки, дала ся гладити, але нащуривши уха і оперши ся лапками, сидїла, як би надслухувала.

Маляр, що знав ся на котах і любив їх, сидїв тихо і тїшив ся кіточкою. При тім пригадала ся єму его улюблена кітка, котра, як сказано, сумно закінчила. Він найлїпше любив з нею бавити ся, і то було взагалї одно сотворінє, котре ще, коли він був дитиною, найблизшим було для него. Длятого то пізнїйше прийшло єму на гадку малювати коти. То було забавне зьвірятко, тота его „Мюмют“, як він еї називав. З червоними смугами і цятками по правдї не конче красна — але длятого він еї собі подобав; нїхто про ню не дбав, длятого він еї взяв в свою опіку. Таже й він сам не був хорошою дитиною, і так само нїхто про него не дбав. Він і „Мюмют“, длятого, що були упослїджені, держали ся разом; дїлили ся всїм з собою, кождим кусником, кождою забавою дома. Зрана, коли служниця отворила у него віконницї, влазила кіточка до комнати, де хлопець спав; одним скоком опинила ся она на его постели, так він еї вивчив; відтак прилїзла до него і положила ся, але не як кітка, лиш витягнула ся як би чоловік. Він еї також того вивчив, і тїшив ся, коли она крутила хвостиком і била ним по білім простиралї. Вже тогди пробовав він еї рисувати.

Коли відтак служниця принесла снїданок, то „Мюмют“ мусїла з ним разом пити. Зразу она не хотїла, але опісля навикла до того і хлептала з ложки. Тепер уважав він то за неконче апетитне, але яко дитина, тїшив ся

Новинки.

Львів дня 31-го грудня 1900.

— **Інтронізация Впреосьв. митрополита кир Андрея** відбуде ся після найновійших диспозиций неперемінно дня 15-го січня 1901 р. пополудни. По короткім повитаню в сали двірця львівского слідує вїзд улицями: Сапіги, Коперніка, Словацкого і Мицкевича до сьв. Юра, де зараз відбуде ся інтронізация а по інтронізациї приняте представителів властий, корпораций і товариств та інституций руских. Подрібну проґраму сего торжества оголосить Митрополича Капітула вже сими днями.

— **Посьвячене нової церкви** з мягкого матеріялу відбуло ся дня 23 грудня с. р. в Різдвянах ad Німшин коло Рогатина. Посьвячення довершив декан о. Ів. Гурґула при участи пятьох сьвященників. Церков вибудовано з добровільних жертв, в чім велика заслуга тамошного пароха о. Ник. Кумановского.

— **Обікража церкви в Городку.** Дня 23 с. м. украдено із скарбони церковної в Городку 2000 корон. Злодія викрито в особі бувшого паламаря, 18-літного паробка, котрий вже признав ся до крадежи гроший і монстранциї, вартости 300 кор., а до церкви дістав ся отворивши замок підробленим ключем. Признав ся також, що вже від Великодних сьвят витягав гроші зі скарбони. Як его так і родичів его, котрі помагали ему при крадежи, арештовано, а з украдених гроший лише часть відобрано, бо злодій купив собі вже корову і носив ся з гадкою купити ґрунт.

— **Про пожар Вижниці** в ночи з дня 26 на 27 с. м., о якім була у нас згадка, пише черновецка „Буковина“: Перед опівночию заняла ся хата тамошного міщанина Купфершміда і заки перестрашені мешканці, пробудившись зі сну, з'уміли собі здати справу з того, що діє ся, богато домів стояло уже в поломінях. Зараз зателєграфовано до Чернівців і на другий день коло 11 години перед полуднем прибула сюди огнева сторожа охотнича під проводом командата Николая Зайончковского. Сторожа мусіла обмежити ся лиш на тих домах, що їх не навістив ще огонь, бо ті, котрі були вже в поломінях, спалили ся до нащадку; остав ся лиш попіл по них. — Жертвою огня впало 280 домів, 600 родин, між ними 2500 душ, лишило ся без даху. Шкода виносить яких 600.000 корон. Із публичних будинків спалила ся лиш 5-клясова народна школа. Староства огонь не засягнув; за те приватне мешкане старости знищив огонь зовсім. На першу вість про нещасте удав ся на місце о 8 годині рано осібним поїздом президент краю бар. Бурґіньон в товаристві старости дра Ганса Сейттера де Лецен, щоби лично кермувати ратунковою акциєю.

— **Хитра громада** знайшла ся в окрестности Дрездна в Саксонії. В громаді був касиєр, котрий мав під собою шкільні гроші. Аж ось розійшла ся чутка, що в касі нема ладу і що навіть не стає 600 марок. Серед инших обставин вислано би зараз комісию ревізийну, урядника бя арештовано і справедливо укарано. Але старшина громадска в згаданій місцевости не була така дурна. Що з того, що урядник посидить кілька місяців в арешті, скоро гроші пропадуть? А тут розходило ся головно о гроші. Скликано раду і ухвалено зробити в касі ревізию, але поки що дано касиєрови делікатно до зрозуміня, щоби зробив лад в касі, бо за 14 днів прийде ревізия. Несовістного касиєра взяв страх; він став бігати від одного до другого із своїх знакомих, щоби позичити собі 600 марок. Коли до 14 днів все ще не міг роздобути гроший, рада чекала ще вісім днів аж довідала ся з боку, що вже суть гроші. Аж тогди прийшла комісия ревізийна і — на диво — знайшла все в порядку. Она висказала касиєрови своє вдоволене, але перепудила его не мало, коли відобрала від него гроші і касу та усунула з уряду касиєра. Тепер нехай дивлять ся як відобрати свої гроші ті, що позичили ему їх лиш на час ревізиї. Громада відобрала своє і — спокійна.

— **З воздушної плавби.** Пруский бальон, випущений в четвер м. т. в Берлині, прибув о 4-ій годині пополудни до Райхенберґа в Чехії. В бальоні находили ся три прускі офіцири з відділу воздушної плавби, однак задля густої мраки не могли до послідної хвилі розпізнати, де бальон находить ся. Доперва аж в гостинници в Райхенберзі дізнали ся они, що бальон заїхав аж до Австриї. Переночувавши в Райхенберзі, офіцири від'їхали другого дня зелізницею до Берлина.

— **Студентскі збитки.** Не малого страху набрав молодий купець на передмістю Саго в Льондоні. Коли він перед кількома днями вертав возом домів темними улицями недобрі слави части міста, підійшло до его воза двох молодих людий і вкинули ему до воза якийсь великий тяжкий пакунок і щезли. Можна собі подумати, який страх взяв его, коли він розвинув той пакунок і знайшов в нім ще теплу — людску ногу. Він поїхав зараз з ногою до найблизшої стациї поліциї а лікар поліцийний сконстатував там, що єсть то спечена нога жіноча, котру мабуть хтось відорвав від спаленого тіла. Той, хто єї відорвав, мабуть відломив від неї також і попалені пальці і викроів кусень мяса з литки. В одній з улиць, де підкинено ногу, знайшли ся ще й кусні якоїсь закровавленої одежі. Чутка о тім розійшла ся скоро не лиш по цілім передмістю, але й по цілім Льондоні і страшно всіх перепудила. Поліция розіслала зараз своїх аґентів на всі боки з одної сторони шукати за трупом, до котрого би належала спечена нога, з другої за злочинцем, котрий би допустив ся злочину і в якій ціли. Наконець мусіла була зібрати ся комісия для розпізнаваня трупів, котра мала осудити, чи то мужеска чи жіноча нога. Аж наконець викрила ся справа: ото льондоньскі медики зробили такого збитка поліциї і забравши ногу від якогось трупа, котрий згинув в огни, кинули єї згаданому купцеви на віз.

— **Християньский календар місіонарский** на рік 1901. Ціна 50 сот. (25 кр.) — Під таким заголовком вийшов в Жовкві з печатні ОО. Василиян календар, котрий як з місцем так і формою відзначує ся дуже користно від видаваних у нас доси календарів. З календаря віє правдивим духом християньскої віри і любви, а форма календаря коротко сказавши має вигляд европейский.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: В окрузї ц. к. Дирекциї зелізниць державних в Празї отворено і передано до ужитку дня 15. грудня 1900 часть шляху зелізничого з Коліна до Найгоф над Сазавою, на зелізници льокальній з Коліну до Черчан. Рух поїздів поміж отвореними стациями: Червоний Печкав, Радбож, Хотухов-Пучер, Пучерι Бечавр, Гате, Углірске і Яновіце над Сазавою, відбуває ся правильно і єсть поданий в „розкладі їзди“.

дуже з того, що „Мюмют“ все з ним разом їла. Єї теплий кожушок огрівав его самотне дитиняче серце і не давав ему закостеніти, а єї ніжненькість украшала его осамотілу молодість. Аж ось одного дня хтось ему єї убив. То було велике горе для него.

Пригадавши собі то все, гладив він червону кіточку, що сиділа коло него; она мурликала, і так посиділа може пів години коло него, а відтак витягнувши лабки, побігла назад до города.

* * *

Від тої пори заходив маляр частійше до Люксембурґа щоби погладити там кіточку; приносив їй також иноді який ласий кусник та називав єї „Люмют“ як колись свою давну кітку. Минули може два тиждні, маляр сидів знову на підмурованю від решітки і чекав на кіточку, аж ось приштильгукала якась стара, страшно нуждена баба. Виглядала як яка відьма, така погана що аж диво, і що годі собі й подумати поганійшої. Шлапала у великих черевиках та ішла як би ходяча кривулька позавивана в лахи, а на голові мала червону хустку з білими звіздочками, з під котрої єї страшно блїде, беззубе лице ще страшнїйше виглядало. Похилена наперед ішла она попри маляря і не виділа его, а відтак сїла собі напротив него в кутику під решіткою.

З тої купи лахів, на яку она подобала, чути лиш було від часу до часу муркотане: Де ты, моє серденько, кіцю, де ти? — а відтак витягали ся худі пальці старої і як би корчево чогось шукали коло себе. Сиділа так може яких десять мінут, а відтак піднила голову і побачивши тепер маляря запитала его плачливим голосом:

— Пане, може Ви маєте мою кіточку? моюкіточку, руденьку, мою любу... не могла дальше говорити, бо розплакала ся.

— Що Ви кажете, бабусе? — спитав маляр, котрого як вечувана поганість так і бідне серце старої дуже заінтересувало.

— Та питаю Вас, чи Ви не виділи моєї кіточки, моєї любенької, руденької... і знов не могла дальше говорити.

— Вам десь Ваша кіточка пропала? — спитав він.

— Таже пропала, десь пропала, як камінь у воду — стала она жалувати ся, а він по довгім допитуваню довідав ся відтак, що она вже від двох неділь шукає своєї червоної кіточки, котра була для неї ще лиш тим одним і всім, що она мала на сьвіті, та що тота жінка, котра на розї улиці продає ґазети, сказала їй, що єї кітка мабуть втекла до великого города, де в ночи множество котів сходить ся. Отже она прийшла сюди, шукати своєї кітки.

— Мені здає ся, бабусе, що Ваша кіточка знайде ся — сказав маляр — що вечеря приходить сюди до мене хорошенька руда кіточка, лїзе крізь решітку і сїдає собі коло мене...

— До Вас? — крикнула нараз стара баба: До Вас? От дивіть ся на него... вкрав менї мою кітотку... і она хотїла схопити ся, але що не могла встати, то лиш плакала і кидала собі та заходила ся від плачу так, що аж червона хустка з білими звіздочками сувала ся їй на голові.

— „Мяв“ — роздало ся нараз в корчах і з під галузя вилізла хорошенька кіточка і ступаючи делікатно на пальцях прилізла до маляря та сїла ему на руку. Він взяв єї, погладив і поніс до бідної бабусї напроти, котра з немочи, злости і урадованя сиділа як би задеревіла і лиш вилупила ся стовпом на него. А може она, навикша до злоби сьвіта, гадала, що той кріпкий мужчина забере єї одинокий і цілий скарб таки в єї очах і піде собі з ним? Здає ся, що так думала, бо навіть не витягнула винидїлих рук по кітку. Сидїла, звичайно як бідна немічна людина, котра тисячі разів виділа, що сила значить більше, як право. Маляр відчував то, що видить перед собою безсильне пригноблене, найбільшу людску нужду.

І з такою делікатностию, як би він мав вести свою любку в танець, взяв він старушку за єї сухі брудні руки і всунув їй під груди червону кіточку, котра спокійно дала ся загорнути. Маляреви лиш здавало ся, як би очи старухи на хвильку заблисли; відтак закрыла кіточку руками і притулила до себе. Червона хустка з білими звіздочками всунула ся з голови аж на кітку, а з під неї чути лиш було, як старуха хлипала плачучи з радости. Маляр вернув на своє місце і там нарисував собі в своїй памяти образ старої.

В чверть години опісля почала она підоймати ся і вставати. Маляр вже невтирпів ся до неї, бо преці не міг знати, як би тота бідна пригноблена голова приняла его поміч. Коли она держачи кітку в руках штильгукала попри него, нахилила ся до него своїм винидїлим блїдим лицем і замуркотїла, мовби просила его, щоби їй вибачив: Таже у мене тілько й всего на сьвіті!

Він здоймив капелюх перед нею встаючи поволи: Таку нужду, таку самоту треба пошанувати, бо для бідної старухи була тота кітка дійстно ще послїдною дрібкою любови, якої она ще могла сподївати ся. Єму аж лячно стало. А она бояла ся, щоби він надуживаючи своєї сили не схотїв їй забрати ще й ту послїдну дрібку любови. Нї, стара котяча мати, на такого він ще не зійшов. Він був ще молодий, мав ще штуку, червона кітка не була ще для

Дотеперішну ладівню Квачала на шляху Суха-Скавці-Серша-Водна отворено дня 10 грудня с. р. для руху особового і пакункового за оплатою належитости в стациї призначення. Білети їзди видають кондуктори в поїзді.

Дня 20 с. м. отворено в окрузі ц. к. Дирекциї зелізниць держ. в Празі поміж стациями Вран і Давле на шляху зелізничім в Черган до Вран перестанок „Лібжіц“ для руху особового і обмеженого руху пакункового.

Всхідно - північно - західний австрийский звязок зелізничий. З днем 1. січня 1901 входять в житє нові тарифи часть II, зшитка 2 і 6 і додаток II, взглядно IV до тариф часть II зш. 2 і 3.

Адриятицко-саксоньский звязок зелізничий. Адриятицко-північно німецкий звязок зелізничий. З днем 1 січня 1901 входять в житє нові тарифи (часть II.) для повисших звязків зелізничих.

Телеграми.

Льондон 31 грудня. Бюро Райтера доносить в Ню Кесль: Як зачувати з доброго жерела мав Крігер повідомити команданта Бурів, Людвика Боту, що Бури мусять зложити оружиє, або бороти ся цілком самі, бо нема надії, щоби могли звідки небудь одержати поміч.

Берлин 31 грудня. Заповіджений конґрес анархістів полиция заборонила.

Париж 31 грудня. В суботу отворено на ново комедию францускую, що була погоріла на весну. На представленю були: президент Любе, король Леопольд бельґійский і оба президенти палат.

Надісланє.

Ц. к. упр. галиц. акц. Банк гіпотечний
у Львові
принимає від дня 1-го жовтня 1889 почавши

Вкладки на Касові Асиґнати

4-процентові, платні в 30 днів по виповідженю
$4\frac{1}{2}$-процентові, платні в 60 днів по виповідженю
як також

Вкладки на рахунок біжучий

для котрих на жаданє видає

Книжочки чекові.

Львів, дня 30 вересня 1899.

— **Дирекция „Краєвого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошує отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краєвого Союза кредитового“ можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один уділ членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше уділів. При складаню першого уділу належить вложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краєвий Союз кредитовий“ *приймає вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовує їх $4\frac{1}{2}\%$ та уділяє кредиту руским товариствам кредитовим на $5\frac{1}{2}\%$. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краєвім Союзі кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краєвого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 I. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полуднии кождого дня окрім неділь і руских сьвят. *Дирекция.*

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в виді листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на сталі, одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з реком. 15 кр. Адміністрация „Нар. Часописи“.

ШТИХИ
французскі і анґлїйскі

можна набути:	в. цтм.	зр.
Bataille d'Abukir	63×80	— 4·—
„ de Marengo	42×78	— 4·—
„ d'Eylau	42×63	— 4·—
Entrevue de Napoleon et d'Alexandre	49×71	— 6·—
Entrevue de Napoleon et de François II.	53×68	— 8·—
Bonaparte general	50×34	— 3·—
Napoleon I. (koron. kost.)	34×28	— 3·—
Баль у Версали	30×42	— 3·—
Коронация Наполеона	58×42	— 6·—
Присяга	58×42	— 6·—
Роздане орлів	58×42	— 6·—
Sieg bei Leipzig (ang.)	42×59	— 9·—
The battle of Waterloo (Roy. fol.)		—14·—

Замовленя належить надсилати: **Адміністрация „Народної Часописи“.**

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників	аркуш	по 10	сот.
2. Замкненя місячні	2 аркуші	„ 5	„
3. Інвентар довжників	аркуш	„ 5	„
4. „ вкладників	„	„ 5	„
5. „ уділів	„	„ 5	„
6. Книга головна	„	„ 10	„
7. „ ліквідацийна	„	„ 10	„
8. „ вкладок щадничих	„	„ 10	„
9. „ уділів членьских	„	„ 10	„
10. Реєстр членів	„	„ 10	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10, I. поверх.

Др. Мариян Ясильковский
в Стрілисках нових,
осів в Ходорові.
Бідним ординує безплатно від 8—9 рано.

За редакцию відповідає: Адам Крехевецкий

його всім.... Ще чую в собі надію, відвагу і силу — сказав він сам до себе і жвавим, еластичним кроком вийшов до дому, підчас коли старуха лиш великим трудом хитаючись на всі боки ледви вилізла до своєї комірчини під дахом.

* * *

В слідуючім році діждав ся маляр зі своїм образом: „Двоє самотних“ тревалого успіху. Але старої котячої матери в червоній хустці з білими звіздочками на голові не міг вже мимо всяких своїх трудів відшукати. Она спочивала вже може на кладовищи, там де ховають бідних, а її червона кіточка, рада що видобула ся на свободу, лазить собі тихенько в ночи в душнім королівскім городі.

Різдвянна ялинка.

Звідки взяла ся у нас „різдвянна ялинка“? — Але заким дамо відповідь на се питанє, мусимо насамперед спитати, чи маємо право казати: „у нас“? Наш народний звичай обходженя різдвяних сьвят не знає ніякої „ялинки“. Ми не маємо на ню навіть назви. Німець каже „Weihnachtsbaum“ (різдвянне дерево) або „Christbaum“ (Христове дерево) а Поляки зробили собі з того „boże drzewko“. У нас „боже дерево“ або „біжерев“ або також „біж дерник“ значить в устах народу зовсім що иншого, іменно ростину Тажачів, котра росте місцями по піскуватих берегах рік. У нас в звичаю сьвяткованя різдвяних сьвят грає найбільшу ролю сніп жита або пшениці, поставлений в кутї під образами і „дідух“ солома або сіно розстелене на столї, під столом а навіть декуди і по цілій хаті, в спілці з ними і „кутя“, котрої не знають ані корінні Поляки ані корінні Росияни. Се отже наш питоменний звичай. Але мимо того наша інтеліґенция, особливо по містах, покидає ся сего звичаю а замість того убирає собі „деревце“ — ялинку. Отже звідки взяв ся той звичай убираня ялинки ріжними ласощами і блискучими окрасами? — Нема сумніву, що єго занесли до нас Німці через Поляків і так єго тепер розширили, що він війшов в таку моду як н. пр. карти кореспонденцийні з краєвидами. Нині навіть бідніщі люди по містах тягнуть ся з послідного, щоби убрати собі ялинку. То називає ся ніби „для дітий“, але й старі при тім тішать ся як діти.

Замітна однакож річ, що й самі Німці не знають докладно, звідки взяв ся у них звичай убирати ялинку на різдво. Фактом єсть, що широкі маси німецкого народу не знають нічого про сей звичай, або ліпше сказавши він не має ніякої основи в давних віруваннях німецкого народу, а так само єсть фактом, що й німецка інтеліґенция в давних часах єго не знала та що звичай убираня ялинки на різдво увійшов на добре аж з початком минаючого столїтя а розширив ся особливо по французко-німецкій війні з 1870/1. Перші початки звичаю убираня ялинки у Німців сягають аж до 1605 р і знаходить ся в Альзациї; в инших німецких краях тогди ще того звичаю не знали. Але вже тогди духовеньство дуже остро виступало против сего звичаю, називаючи єго поганьским. Штрасбурґский професор Даннгавер в своїй книжці „Katechismus-Milch“ („катехізмове молоко“) печатаній в 1642—45 в Штрасбурзі згадує про різдвянну ялинку так: „Межи иншими дурницями (Lappalien), щоби веселий час різдвяних сьвят обходити більше як словом божим, єсть також різдвянне деревце або ялинка, котру дома уставляють, обвішують ляльками і цукорками а відтак її обтрясають і обривають. Звідки той звичай не знаю, але то дитиняча забавка....“

Отже тота „дурниця“ і „дитиняча забавка“ лишила ся аж до нинї і прибрала так величезні розміри, що перейшла аж на промисл фабричний і торговлю на великі розміри, з чого очевидно німецкі промисловці і купці мають найбільші зиски. Всїлякі окраси, „золоті“ і „срібні“ нитки позолочувані баньочки, звізди, ангелики, цукорки, сьвічечки і ліхтарики до них ба й цілі деревця, виробляють тепер на лад фабричний а суть купці специялісти, котрі головно лиш такими річами торгують. Правда, що ті люди мають з того звичаю величезний заробок, бо нині мають не лиш Німці свій „хрістбавм“, не лиш Поляки свое „boże drzewko“ а росийска інтеліґенция свою „йолку“, але навіть і жиди німецкі убирають собі деревце. Але чи то рация, щоби й ми ширили у себе той звичай? Аж страх бере погадати, кілько то гроший минає ся на таку забавку, з котрої ні пожитку ні хвали божої. Чи не ліпше би нам держати ся нашого звичаю і лиш змінити єго відповідно до часу і обставин. Нема сумніву, що у нас з рождеством Христовим сполучено і давнє наше сьвято плодів. Годі нині комусь в місті ставити снопи збіжа або сальони встелювати „дідухами“; але маленьку горстку житного колося легко би роздобути і уставити на столі в красній вузонькій посудині звязавши їх кокардками народної сино біло-зеленої барви. Таку горстку збіжа з трохи притятими стеблами можна би також вставити межи овочі, яблока і оріхи, які звичайно ставлять ся на стіл на сьвятий вечер. Як би такий звичай завів ся, то і наші селяни, знаючи о тім, виносили би вже готові такі горстки на продаж і мали би заробок а наші гроші замість вандрувати до німецкої кишені ішли би до кишень наших селян. Був би ще й той зиск, що на забавку не нищено би лісів, котрих і без того вже мало. (*К. Врбин*).

ІНСЕРАТИ.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівско
може принимати анонси виключно лиш ся Агенция.

Інсерати
(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх иньших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене видане, повне.

В 17-ох дуже хорошо оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і плянів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового видання того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературским явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора мілїярда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєтї, всї томи нараз на сплату **по 3 зр. місячно.**

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні

З друкарнї В. Лозинського — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).